

Понад 150 тисяч євро на допомогу потерпілим

Фонд підтримки сім'ї Пряшівського самоврядного краю знову допомагає людям після землетрусу. Цього разу фінансова допомога спрямована юридичним особам – селам і церквам, які безпосередньо постраждали від стихійного лиха в жовтні минулого року. Наразі між ними перерозподілено 152 тисячі євро. Однак фінанси фонду також допомагають і іншим нужденним. На них також спрямовані 10 тисяч євро, виручені від цьогорічного благодійного турніру з боулінгу.

Останнє фінансування фонду допоможе громадам і церквам, які борються з наслідками минулорічного руйнівного стихійного лиха. У понеділок, 12 лютого, Регіональний фонд підтримки сім'ї ПСК перерозподілив їм фінансову допомогу на загальну суму 152 тисячі євро. Традиційно допомога фонду також спрямовується заявникам, останнім часом у розмірі 2 тис. євро – одній з сімей з округу Кежмарок. Також заявникам фонду передаються доходи в розмірі 10 тис. євро від 16-річного благодійного турніру з боулінгу, який Пряшівський самоврядний край підготував у співпраці з компанією 4 SPORT.

Відомо, що далеко не всі важливі рішення приймаються у високих кабінетах, а роль неформальних бесід на усіх рівнях спілкування важко переоцінити. Саме тому неформальне «чаювання» дає змогу подискутувати про актуальні проблеми, які, можливо, не зовсім коректно порушувати у рамках офіційного протоколу, а неформальне спілкування сприяє кращому розумінню позицій одне одного та виробленню нестандартних рішень.

Першим гостем такої зустрічі був Надзвичайний і Повноважний Посол Угорщини в Україні Міхал Баер. Наступними співрозмовниками з експертами політологами стали Надзвичайний і Повноважний Посол Словаччини в Україні Павол Гамжик, Державний Секретар Словачької Республіки Петер Буріан, віце-прем'єр-міністр – міністр закордонних справ та європейських питань Словачької Республіки Мирослав Лайчак, Надзвичайний і Повноважний Посол Словаччини в Україні Юрай Сівачек, Президенти Словачької Республіки Рудольф Шустер (1999-2004 рр.) та Іван Гашпарович (2004-2009), Надзвичайний і Повноважний Посол Чехії в Україні Радек Матула, голова політвідділу, перший секретар Посольства Японії в Україні Дайсукі Мінаміно. Двічі гостем такого формату був Іван Штефанець – депутат Народної Ради (парламенту) Словаччини у 2006-2014 роках, депутат Європейського парламенту від Словаччини (фракція Європейської народної партії – ЕРП) у 2014-2024 роках.

Загалом нинішня зустріч стала вже дванадцятою. У розмові з депутатом Європарламенту Іваном Штефанцем взяли участь провідні науковці та політологи Ужгородського національного університету, серед яких декан факультету

«Пряшівське крайове самоврядування знову простягає руку допомоги тим, хто постраждав від землетрусу в жовтні, який завдав значної шкоди їхньому майну. Навіть через чотири місяці після стихійного лиха вони все ще борються з його наслідками, тому фінансова підтримка постраждалих районів не повинна припинятися. Як ми анонсували і обіцяли, після першого етапу допомоги, який склав 136 000 євро і був спрямований на сім'ї та окремих постраждалих, ми тепер допомагаємо безпосередньо селам і церквам, які також підраховують збитки, завдані їхньому майну і будівлям.

Ми перерозподілили їм 152 тисячі євро, з яких 150 тисяч євро були затверджені на грудневому засіданні регіонального парламенту», – сказав у зв'язку з цим Мілан Маєрський, голова Пряшівського самоврядного краю.

Затверджені кошти, перераховані на рахунок регіональ-

62 Фестиваль драми і художнього слова ім. О. Духновича відбудеться 14 – 15 травня 2024 року в Пряшеві

14 лютого ц.р. в Пряшеві відбулось засідання Президії Центральної ради Союзу русинів-українців СР. На порядку денному засідання були актуальні завдання організації на літній період 2024 року.

Члени Президії схвалили План програмно-організаційного забезпечення 62 Фестивалю драми і художнього слова ім. О. Духновича. Фестиваль заплановано провести 14 – 15 травня 2024 року в Пряшеві. Співорганізаторами фестивалю є Міністерство шкільництва СР,

допоможуть загалом 22 заявникам (юридичним особам) з постраждалих від землетрусу районів Воронів н/Т., Гуменне і Стropків. Зокрема, це представники сіл Матяшівці, Жалобін, Мала Домаша, Нова Кельча, Матяшка, Рафаївці, Кваківці, Радвань над Лабірцем, Вітязівці, Сопківці, Турцівці, а також Янківці, Кошарівці і сіл Токаїк, Микова, Брусниця і Войтівці. Вони використовують кошти фонду, які були затвер-

джені в розмірі від 2 тис. до 12 тис. євро, для усунення пошкоджень після землетрусу.

За майже п'ять років своєї діяльності фінансова підтримка, яку регіональний фонд надає нужденним у регіоні, вже досягла 650 тисяч євро. Станом на 2019 рік, завдяки спонсорським пожертвам та ресурсам ПСК, він допоміг понад 820 сім'ям, фізичним та юридичним особам.

Пресслужба ПСК,
Пряшів.

Окружний уряд в Пряшеві, Методично-педагогічний центр в Пряшеві та Спілка українських письменників Словаччини.

Президія Центральної ради Союзу, серед іншого, доручила скликати Програмну раду, яка мала б деталізувати програму окремих центральних акцій СРУСР, в тому числі формат проведення ювілейного 70 Свята русинсько-української культури, яке відбудеться 21 – 23 червня 2024 року у Свиднику.

У зв'язку з тим, що у Словаччині на сучасну пору проживає значне число біженців з України, Президія позитивно оцінила те, що діти українських біженців вже залучені до навчального процесу у Словаччині, проте питанням є, якою мірою в словацьких школах забезпечене для цих дітей навчання української мови. Президія постановила у цій справі звернутись до Міністерства шкільництва, досліджень, розвитку і молоді СР.

-мі-

Євросоюз та Україна: спільний шлях до Перемоги

Експертну зустріч під такою назвою провів наприкінці січня Ужгородський «Центр аналізу регіональних ризиків» з депутатом Європейського Парламенту від Словачької Республіки Іваном Штефанцем (на фото в центрі), яка відбулася у традиційному форматі спілкування «Чай з Євродепутатом».

Історії та міжнародних відносин УжНУ, кандидат історичних наук Віталій Андрейко, директор Інформаційно-видавничого центру УжНУ, заслужений журналіст України Василь

Відкриваючи зустріч, Світлана Мітряєва подякувала гостеві за його багатолітню системну і щирі підтримку України у її євроінтеграційних намірах як у Європарламенті, так і в

Даний формат був ініційований та впроваджений ще у жовтні 2013 року відомою експерткою і політологинею, заслуженою діячкою науки і техніки України, нинішньою почесною президенткою Центру аналізу регіональних ризиків Світланою Мітряєвою.

Оцінюючи перебіг російсько-української війни, Іван Штефанець висловив думку, що сьогодні Північноатлантичний Альянс потребує Україну, з її потужними, вмотивованими і загартованими у боях ЗСУ більше, ніж сама Україна потребує членства у НАТО. Упродовж останніх десятиліть Європа інвестувала величезні кошти у все що завгодно, окрім власної безпеки, тому нині має серйозні проблеми в оборонному секторі. Свого часу країни НАТО належним чином не відреагували на російську інтервенцію в Грузію у 2008 році, анексію українського Криму та початок окупації Донецької та Луганської областей у 2014 році, що заохотило окупанта. Можна твердити, що Європа виміняла непорушність кордонів, гарантованих Гельсінською угодою 1975 року, на дешевий російський газ. І тільки злочинне масштабне вторгнення в Україну стало тим поворотним пунктом, коли європейський політикум зрозумів, що доля безпеки його країн і народів сьогодні вирішується у боях на українській землі, де ЗСУ боронять усю Європу.

Ще одна сумна реалія: 75% потреб оборонного комплексу НАТО фінансують США, а разом з Великобританією – майже 90%! Виходить, що безпеку Євросоюзу фінансують не члени ЄС. Так продовжуватися далі не може, європей-

ська стратегія безпеки мусить терміново змінитися. Цю непереможну істину найперше зрозуміли поляки, котрі тепер посилюють свою армію. Змінюється розуміння й у Німеччині та Франції. Але це досить непросте завдання – пояснити своїм співвітчизникам, що фінансування медицини та освіти скорочується, бо грошей потребує армія, бо швидкої зміни суспільного мислення домогтися важко. Але без цього сьогодні – ніяк!

У ході зустрічі Світлана Мітряєва ініціювала створення неформального дискусійного клубу у складі як чинних, так і колишніх євродепутатів, які б сприяли у Європарламенті не тільки просуванню інтересів України стосовно вступу до ЄС і НАТО, але й створення «поясу безпеки» в Карпатському регіоні. Іван Штефанець схвально відгукнувся на цю пропозицію, мовивши, що особисто він та його колеги-однодумці готові підтримати будь-яку ініціативу, котра буде сприяти зміцненню українсько-європейських чи українсько-європейських зв'язків. Найоптимальніше зробити таку справу буде після проведення наступних виборів до Європарламенту, які відбудуться 6-9 червня нинішнього року.

На завершення зустрічі євродепутат щиро подякував усім присутнім за високий експертний рівень дискусії, щирі зацікавленість у єдності відповідалних як за долю своїх країн, так і усього континенту європейців, у протистоянні загарбницьким намірам росіян. Цю єдність слід берегти і примножувати, адже вона є запорукою нашої безпеки і збереження цивілізаційних здобутків європейських народів – відзначив Іван Штефанець.

Для «Нового життя»
Василь ІЛЬНИЦЬКИЙ,
Ужгород.

Ільницький, народний депутат України, голова депутатської групи Верховної Ради України з міжпарламентських зв'язків з Словачькою Республікою Анатолій Костюк, проректорка УжНУ, докторка політичних наук, професорка Мирослава Лендьял, Почесний президент Центру аналізу регіональних ризиків, заслужений діяч науки і техніки України, доктор філософії Світлана Мітряєва, доктор історичних наук Сергій Федака, асистент депутата Європейського парламенту Владислав Штефанець.

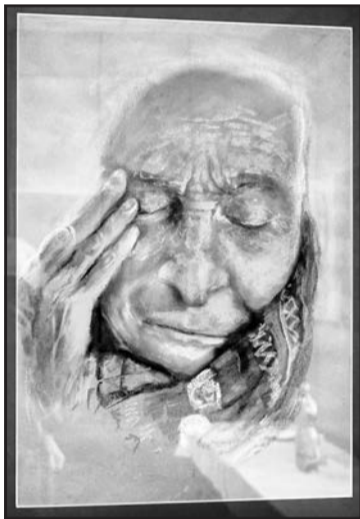
середовищі словацького політикуму.

Під час діалогу відбувся детальний обмін думками стосовно подальшого сприяння вступу України до ЄС і НАТО, протистояння гібридному впливу росії на політику окремих центральноєвропейських країн, протидію російським інструментам впливу в інформаційній сфері, налагодженню ефективних взаємовигідних українсько-словацьких міждержавних відносин у різних сферах суспільних та економічних взаємин.

15 лютого 2024 року в Словацько-українському культурно-інформаційному центрі в Пряшеві було відкрито чергову виставку картин під назвою «Люди». На цей раз відвідувачі Центру мають можливість побачити високої художньої вартості картини талановитої художниці Марії Цінгелової.

Вступне слово-вітання з нагоди відкриття виставки виголосив голова ЦР СРУСР Павло Богдан, а куратор виставки Ладислав Цупер розповів про життєву і творчу дорогу художниці, а після нього про свою дорогу до образотворчого мистецтва

Тарас Шевченко народився 25 лютого (9 березня) 1814 у селі Моринці Звенигородського повіту Київської губернії (нині Звенигородського району Черкаської області). Був третьою дитиною селян-кріпаків Григорія Івановича Шевченка і Катерини Якимівни Бойко. Батько Тараса був хліборобом, до того ж умів читати й писати.

Тарасові було два роки, родина переїхала до села Кирилівка. У 1822 році батько віддав сина в науку до дяка.

1823 року померла мати Тараса. Батько одружився вдруге з Терещенчиною, яка мала трьох своїх дітей. З того часу в родині точилися постійні сварки між батьком і мачухою, між дітьми.

Після смерті батька мачуха вижила пасинка з батьківської оселі, і Тарас жив у кирилівського дяка-п'яниці Петра Богорського. У 1829 році Тарас став служником-козачком пана Енгельгардта, згодом переїхав з ним до Петербурга. У 1832 році пан віддав Шевченка до живописних справ цехового майстра Ширяєва, здібності до малярства виявилися в Тараса дуже рано, а прагнучи стати художником, хлопець побував у трьох церковних малярів. Проте жоден з них не виявив у хлопця таланту. Хлопець чимало малював з натури.

1836 року Т. Г. Шевченко у складі артілі Ширяєва розпи-

Художнім талантом розкриває душу людини

розповіла Марія Цінгелова. Марія Цінгелова народилася в Уличі на Снинщині. Як сказала, вона малювала з дитинства і продовжувала навіть коли переїхала до Бардієва, де її захоплення формували академічний художник Іван Хапчак.

Багатий досвід вона здобула на численних пленерах живопису в Словаччині – в Ждярі, Ораві, Бардієві, а також на міжнародних пленерах у Польщі – в Івонічах, в Риманові, в Угорщині – Мішкольці. Кожного року бере участь у виставках BARDAV – художніх салонах, а також різдвяних тематичних виставках в Горношариському освітньому центрі (HOS) в Бардієві, у Зволени та Братиславі, де за свої роботи отримала нагороди. Свої картини вона презентувала також на колективних виставках у Воронові н/Т., Зволени та Братиславі, а також на післяпленерних виставках вдома та за кордоном. Вона показала своє мистецтво на трьох персональних виставках – в галереї HOS в Бардієві, у Зволени та Пряшеві.

Протягом 17 років жила і працювала у Флоренції, Італія, де постійно шукала, формувала і вдосконалювала свою творчість. Вивчала реалістичний портретний живопис у приватній художній школі Андреа Соле Коста. Співпрацювала з художницею Ерсілією Леоніні, також відомою італійською портретисткою. Вона – член художньої галереї Simultanea Spazzi D'Arte Florencia, у Флоренції мала дві персональні виставки та брала участь у кількох спільних виставках в Італії та Берліні, Німеччина.

Час пошуків і формування дуже помітний у її нинішньому стилі. Її малюнки, олійні по-

лотна або неповторні картини сухою пастеллю на картоні та дереві унікальні за стилем, кольором, вираженням наповненості чи порожнечі обличчя втомлених людей похилого віку, радості та поступальної жит-

та їхні частини, особливо квіти. Вона не тільки художник, але й психолог душ тих, кого малює, вона бачить не тільки їхні обличчя і волосся, вона бачить їхні душі, їхнє життя, вона переживає їхні радощі і печалі...

▲ Куратор виставки Ладислав Цупер розповів про життєву і творчу дорогу художниці.

тевої сили молодих. У її творчості переважають портрети, але вона також малює пейзажі

Саме тому її роботи унікальні, різноманітні і неповторні. Якщо запитати художницю, чому вона

▲ Частина глядачів виставки.

Минає 210 років з дня народження Тараса Григоровича Шевченка

суде театр у Петербурзі. Цього ж року він знайомиться з учнем Академії мистецтв Іваном Сошенком. Пізніше відбувається знайомство художника-кріпака з Гребінкою, Григоровичем, Венеціановим, Жуковським, Брюлловим.

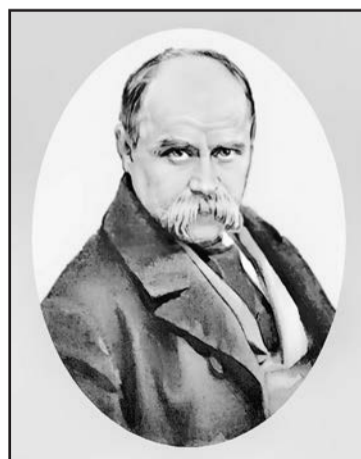
1838 року впливові покровителі Шевченка викупають молодого поета з кріпацтва. Енгельгардт погодився відпустити кріпака за невелику на той час суму – 2500 рублів. Щоб її здобути, Карл Брюллов написав портрет Василя Жуковського – вихователя спадкоємця престолу, і портрет розіграли в лотереї, у котрій взяла участь царська родина.

Після викупу Шевченко оселився на 4-й лінії Васильєвського острова у будинку № 100. Незабаром він став студентом Петербурзької академії мистецтв, а вже там – улюбленим учнем Брюллової.

Будучи вже неабияким портретистом, упродовж навчання він опанував також мистецтво гравюри й виявив видатні здібності як графік та ілюстратор.

23 червня (5 липня) 1838 року за рисунок з гіпсових фігур на місячному екзамені в Академії мистецтв Шевченкові ви-

ставлено номер тринадцятий. 13 (25) травня 1843 року Шевченко з Петербурга виїхав до України. Відвідав від-

ставного поручника й українського поета Віктора Забілу на його хуторі Кукуріківщина під Борзною.

У червні 1843 побував у Києві, де познайомився з Михайлом Максимовичем та Пантелеймоном Кулішем, і на Полтавщині відвідав Євгена Гребінку в його Убіжищі.

У лютому 1844 р. повертається до Петербурга закінчити навчання в Академії мистецтв. У листопаді 1844 року побачив світ перший випуск «Жи-

вописной України», до якого увійшли офорти: «У Києві», «Видубецький монастир у Києві», «Старости», «Судня рада», «Дари Богданові і українському народові», «Казка».

У квітні 1845 р. Шевченко приїздить на Україну, щоб постійно тут жити і працювати. За дорученням Київської Археологічної комісії зарисовує історичні пам'ятки. Того ж року пише поезію «Не женися на багатій...», «Не завидуй багатому...» та містерію «Великий льох», поеми «Наймичка», «Кавказ», вступ до поеми «Сретик» та всевітньо відомий «Заповіт».

У цей же період Тарас Григорович знайомиться з Костомаровим, формуються його політичні погляди. Він вступає в «Кирило-Мефодіївське товариство». За епіграму на імператрицю і революційний настрій віршів збірки «Три літа» в березні 1847 року поета заарештовують і відправляють на заслання до Орської фортеці, де він повинен служити солдатом. Крім того, Микола І своїм указом заборонив Тарасу Шевченку писати і малювати, що для нього було досить гнітюче.

За зиму 1857-1858 рр. Шевченко створив багато портре-

▲ Марія Цінгелова.

▲ В Словацько-українському культурно-інформаційному центрі художницю Марію Цінгелову привітав Павло Богдан.

малює і чому саме так, вона відповіла: «...Не знаю, мабуть, тому що я такою народилася...».

До цього варто лише додати, що це тому, що вона чутлива, сприйнятлива, емпатична... вона заглядає Вам у душу...

Щиро запрошуємо оглянути портрети Марії Цінгелової.

Виставка potrиває до 31 березня 2024 року.

-мі-

тів, малюнків, редагував і переписував у «Більшу книжку» свої поезії періоду заслання, написав нові поетичні твори: «Неофіти», «Юродивий», триптих «Доля», «Муза», «Слава». Одержавши дозвіл на проживання у столиці, 8 березня поет залишив Нижній Новгород і через два дні прибув до Москви. Тут він зустрічається з друзями, знайомиться з діячами науки і культури.

У 1859 році Шевченко отримав дозвіл повернутися в Україну. Але за революційну агітацію серед селян його знову заарештували і звелили виїхати до Петербурга.

4 вересня 1860 року Рада Академії мистецтв надала Шевченкові звання академіка-гравера. Цього ж року виходить нове видання «Кобзаря».

26 лютого (10 березня) 1861 року Шевченко помер. На кошти друзів (13 березня) його було поховано спочатку на Смоленському православному кладовищі в Петербурзі.

Після того як п'ятдесят вісім днів прах Т. Г. Шевченка перебував у Петербурзі, його домовину, згідно із заповітом, за клопотанням Михайла Лазаревського, після отримання ним дозволу у квітні того ж року, перевезено в Україну і перепоховано на Чернечій горі біля Канева.

Дж.: Національна бібліотека ім. В. І. Вернадського.

Ярославові Джоґанику з нагоди життєвого ювілею

Колектив працівників СНМ – Музею української культури у Свиднику сердечно вітає з 60-літтям директора музею Ярослава Джоґаника.

Вельмишановний пане директоре! Прийміть щирі вітання з нагоди Вашого життєвого ювілею. Дозвольте побажати Вам, передусім, міцного здоров'я, родинного щастя, затишку і любові, бадьорості духу, творчих думок, багато енергії і оптимізму для успішної реалізації всіх планів і проектів, що сприяють розвитку музею та збереженню української культури на теренах Словаччини.

Вам благ земних з роси й води, здоров'я, щастя, радості й добра, бажаємо на многії літа!

Від редакції:

Ярослав Джоґаник народився 23 лютого 1964 р. в Бардіїві. Молоді і юнацькі роки провів у Куримці Свидницького округу. Початкову освіту закінчив в Куримці, а середню – у Свиднику.

Закінчив Пряшівський філософський факультет УПІШ (1988). У 1994 – 2002 та в 2006 – 2016 рр. був лектором словацької мови і літератури в Ужгородському національному університеті; від 2003 р. – доц., в 2003 – 2004 рр. завідувач відділом україністики, 2004 – 2005 рр. – продекан Університету ім. М. Бела (м. Банська Бистриця). Досліджує сучасну словацьку та українську літературу, їх взаємозв'язки.

Від 2017 року працює на посаді директора СНМ – Музею української культури у Свиднику. Активно включився в роботу СРУСР як член Президії Центральної ради.

Ярослав Джоґаник – кандидат мистецтвознавства (Університет ім. Я. Коменського, Братислава, 1998) і філологічних наук (Інститут літератури НАНУ, Київ, 2002). Він – автор ряду праць, серед них «Іван Краско

і сучасна словацька поезія», «З історії словацької літературної критики. Період романтизму», «Українська література Словаччини у портретах», «З досліджень авторської поетики Івана Яцканина», «Проза Івана Мацинського», «Ситуативне дослідження соціальної атмосфери суспільства», «Сучасна українська проза Словаччини: художня полеміка з людиною і суспільством», «Епічні імпресії» тощо. Ярославові Джоґанику в 2019 році вдалось видати у Словаччині книжку Михайла Сирохмана «Втрачені дерев'яні церкви північно-східної Словаччини», у підготовці якої і сам брав участь, яка розкриває невідомі або маловідомі факти з історії сакрального мистецтва в 40 селах Пряшівщини.

Президент України Володимир Зеленський з нагоди Дня Соборності України в 2022 році нагородив Ярослава Джоґаника орденом «За заслуги» III ступеня.

Редакція газети «Нове життя» бажає ювілярові міцного здоров'я, енергії та рішучості в реалізації своїх задумів і планів.

На многії і благії літа!

-мі-

Новини культури

КИЇВ. Україна та США розроблять стратегію співпраці щодо розслідування злочинів Росії проти української культурної спадщини.

АВСТРІЯ. Учні 10-А класу Української суботньої школи у Відні відвідали місто, де жив Іван Франко, коли приїхав до австрійської столиці у 1894 році здобувати докторський ступінь.

УКРАЇНА. Міжнародний інститут освіти, культури та зв'язків з діаспорою НУ «Львівська політехніка» (МІОК) з нагоди Міжнародного дня рідної мови запросив на презентацію нового навчального посібника (абетки) з української мови як іноземної для дітей 4-6 років «Мої друзі».

УКРАЇНА. У Львові відкрили Центр інтелектуального мистецтва «Меркурій» (ЦІММ), де зібрали понад 400 робіт живопису, скульптури та інсталяцій відомих митців ХХ століття.

УКРАЇНА. Ізраїльський культурний центр «Натів» при посольстві Держави Ізраїль в Україні започаткував серію світоглядних зустрічей «Україно-ізраїльський дискурс».

НІДЕРЛАНДИ. В Українській школі «Джерело» нідерландської столиці Амстердам відбулася лекція дослідниці та популяризаторки української гастрономії Олени

Брайченко «Українська кухня як візитівка української культури».

ОАЕ. Бібліотека імені шейха Мохаммеда бін Рашида Аль Мактума в місті Дубай (ОАЕ) отримала чотири книги англійською мовою про історію Української греко-католицької церкви та її новомучеників.

ЕСТОНІЯ. Асоціація українських організацій в Естонії провела перегляд фільму «Культура проти війни», який відбувся в рамках Українського кіноклубу в Естонії та був присвячений другій річниці російської агресії проти України.

КАНАДА. Посол України Юлія Ковалів урочисто відкрила у Центральному публічному бібліотеці канадського Монреалу Українську книжкову полицку, яка стала першою в Канаді.

США. Світова федерація українських жіночих організацій (СФУЖО) у партнерстві зі Світовим конгресом українців (СКУ) ініціюють до 210 річниці від дня народження Тараса Шевченка міжнародну акцію «Борімося – поборемо».

ВЕЛИКОБРИТАНІЯ. В Українському культурному центрі в Лондоні відбулася ексклюзивна виставка «Українська скриня скарбів» з приватної колекції української етнологині Христини Щербини «Придане: речі скрині».

В Українському інституті в Братиславі лунали твори Миколи Аркаса та Семена Гулака-Артемівського

Концерт Музично-драматичного ансамблю Тараса Шевченка, присвячений двом видатним особистостям української культури – Миколі Аркасу та Семену Гулаку-Артемівському, відбувся 4 лютого 2024 р. о 18-й годині нетрадиційно, завдяки пані Людмилі Вербицькій, в дуже затишних просторах Українського інституту в Братиславі.

В повному залі глядачів організатори мали честь привітати і дуже поважних гостей, а саме Надзвичайного та Повноваженого посла України в СР Мирослава Кастрана та працівників української дипломатії.

Концерт був планований в 2023 році до річниці народження композиторів – 210-ї Семена Гулака-Артемівського та 170-ї Миколи Аркаса, проте із-за об'єктивних причин здійснився аж тепер, що, звичайно, не зменшує його важливості та необхідності.

Для Шевченківців концерт якраз до цих двох композиторів надзвичайно символічний та, до певної міри, і ностальгічний, так як опери Катерина Миколи Аркаса та Запорожець за Дунаєм Семена Гулака-Артемівського були чи не найуспішнішими виставами, які протягом свого майже 53-річного існування ансамбль настудіював.

Перша частина концерту належала культурно-освітньому діячу, письменнику та композитору Миколі Аркасу. З біографією композитора глядачі познайомились посередництвом відео, з якого дізналися цікаві факти з його життя та творчості.

Як письменник відомий передусім завдяки книзі «Історія України-Русі», яку спочатку задумував написати як популярний нарис для онука, щоб він вивчав історію від найдавніших часів до початку 20 століття, однак згодом видав працю для ширшої аудиторії і стала дуже популярною. Микола Аркас був одним із засновників та головою «Просвіти» в Миколаєві, у 1890 році відкрив в селі Христофорівка школу з українською мовою навчання. Викладання української мови, музично-літературні вечори чи театральні вистави українською мовою були маленьким дивом у русифікованому Миколаєві. Авторитет Миколи та широкі заслуги родини Аркасів стали причиною того, що міська влада, хоч і неохоче, мирилася з цим.

За своє життя Микола Аркас музично опрацював близько 80 українських народних пісень, створив багато вокальних обробок, але найвизначнішим твором, який здобув велике визнання, стала опера Катерина за мотивами поеми Тараса Шевченка.

Оперу з великим успіхом грали не тільки вдома, а й за кордоном. Підбадьорений цим визнанням, Аркас ще планував писати далі музику, але через інсульт, який паралізував його праву руку і унеможливив гру на фортепіано, біля якого він компонував, Катерина залишилася єдиною оперою, яку він написав.

Глядачі дізналися і цікаву інформацію, що після смерті Аркаса в 1909-ому році через гніт нової влади, яка наступила в 1919 році, жінка Миколи Аркаса Ольга з дочкою Оксаною та її дітьми емігрували в Чехословаччину до містечка Ржевніце близько Праги. Тут вона і померла. Похована разом з дочкою та онуком на Ольшанському кладовищі в Празі, упорядкування могили здійснило в 2021 році Посольство України в Чеській Республіці.

При цій нагоді треба згадати ще один сумний факт – Микола Аркас народився в новозаснованому місті Миколаїв, куди його батьки переселились з Греції, бо не хотіли жити під турецьким ярмом. Сьогодні, на жаль, там панує російське ярмо, так як практично з початку війни в Украї-

ні росіяни почали бомбити місто Миколаїв, вони знищили державні будівлі, будинки мирних жителів, багато людей загинуло. Ці бої тривають досі. У листопаді 2022 року жертвою цих звірств став і будинок гімназії імені Миколи Аркаса.

В свій репертуар Музично-драматичний ансамбль Т. Шевченка включив оперу Катерина в 1988 році під керівництвом режисера Юрія Плавника, прем'єра відбулася в Братиславі, того ж року було ще шість її репріз, у тому числі у Відні та Празі. До Катерини повернулися в 1996 році, режисером якої був актор та режисер Львівського драматичного театру ім. Марії Занковецької Григорій Шумейко. Ця вистава мала 11 репріз, з цього декілька і за кордоном.

В честь Миколи Аркаса прозвучали на концерті, крім його

авторських пісень, також арії, дуети та хорові частини з славетної опери Катерина.

Про оперного співака, композитора, драматурга, автора першої української опери Запорожець за Дунаєм Семена Гулака-Артемівського глядачі дізналися в другій частині концерту. З відеопроєкції, підготовленої спеціально для цього

концерту, прозвучали цікаві і маловідомі факти з життя композитора.

У відео були згадані його успіхи як чудового співака – баритона. Однією з його перших ролей стала роль Руслана в опері Руслан і Людмила, куди його найняв сам автор опери Михайло Глінка. Цей успішний дебют поклав початок його більш ніж 20-річній кар'єрі оперного співака, протягом

якої він зіграв близько 60 головних героїв у різних операх. Одночасно Гулак-Артемівський вивчав італійську та французьку мову у поета Нестора Кукольника, в домі якого наприкінці 1838-ого року познайомився з Тарасом Шевченком, і ця зустріч переросла в їхні дуже близькі стосунки. Гулак-Артемівський навіть матеріально підтримував Тараса на засланнях, хоча це було суворо заборонено.

Наприкінці 1850-х у Семена раптово почав пропадати голос, і тоді вирішив написати справжню оперу з українською тематикою та сюжетом, і так у 1861 році почалася робота над оперою Запорожець за Дунаєм. Її прем'єра в 1863 році в Марійській опері в Петербурзі пройшла з великим успіхом, роль Караса грав сам автор. У тому ж році вистава мала ще 13 репріз. Оскільки твір, на думку російської влади, пробуджував національну свідомість українців, царська цензура відразу ж майже на 20 років заборонила її показ.

Семен Гулак-Артемівський помер у 1873 році в Москві у віці 60 років, майже всіма забутий, так і не дочекавшись своєї слави, яка прийшла у 1881-ому році, коли українські п'єси знову було дозволено ставити. І відтоді іскромні сцени Запорожця за Дунаєм, прекрасні костюми та колорит життя простолоду у вражаючих мелодіях стали перлиною української музики.

Такою перлиною була і для Шевченківців, які її успішно ставили три рази. Перша прем'єра відбулася в 1985 році, режисером якої був Юрій Августин Шерегіс, друга в 1991 р. – режисеркою була Ольга Грицак та останню прем'єру ансамбль здійснив в 2006 році під режисурою Ольги Грицак та Марії Шлоссер. Згадані вистави мали багато успішних репріз дома і за кордоном. Успіху вистав обидвох опер дуже допомогли і довгорічні виконавці одних із головних ролей, солісти ансамблю Злата Сабова та Василь Грицак.

З творчості Семена Гулака-Артемівського на концерті прозвучали пісні Ой казала мені мати, Спать мені не хочеться, Ой летіла зозуленька чи Стоїть явір над водою. З опери Запорожець за Дунаєм глядачі мали змогу насолодитись відомими аріями та дуетами з емотивним завершенням – Молитвою у виконанні хору та соліста Миколи Ердика з диригентом Ладіславом Саболчаком.

Повний зал глядачів щирими оплесками подякував виконавцям – хору та солістам, якими були Валерія Домінікова, Александра Мікушова, Рузанна Чабанова, Микола Ердик та Мартін Мікуш, супроводили їх чудові професійні музиканти Бранко Ладіч на клавирі та Раймунд Каконі на акордеоні.

Крім художньої насолоди, глядачі понесли з концерту нові, цікаві знання про цих двох визначних діячів української культури, що і було метою концерту.

Марта КАКОНІ.
Фото: Домінік Дрдул.

Василь Лаката

3 Свидника надійшла смутна вістка: 16 лютого 2024 року помер культурно-освітній діяч, дослідник сакральної культури русинів-українців, художник-реставратор Мгр. Василь Лаката.

Василь Лаката народився 23 серпня 1944 року в селі Ваґринець Свидницького округу. Вищу освіту здобув на пражському Філософському факультеті УПІШ за спеціальністю образотворче виховання – українська мова. Його професійний шлях розпочався у 1966 році в Музеї української культури у Свиднику. Проводив дослідження сакральних пам'яток. Він відвідав декілька сіл, де придбав значну частину колекції для фондів музею, переважно іконографічного характеру.

Вийшовши на пенсію, Василь Лаката повністю присвятив себе іконопису. Над усім цінував працю в Музеї української культури у Свиднику, де мав можливість щодня торкатися сакральних предметів, особливо ікон.

В полі його зору як художника-реставратора були «Страсті» та «Христос на престолі». Поступово перейшов до зображення «Розп'яття» для сіл Ваґринець, Нижня Писана, Кальна Розтока, Баєрівці, Суха, Медведже та багатьох ін. Він розписав близько 20 придорожніх і польових розп'яття.

З будівництвом нових церков виникла потреба у виготовленні нових іконостасів та настінних зображень святих. Це завдання Василь Лаката виконав у Рокитівцях, Баєрівцях, Удолі, Шариському Чорному, Нижній Рибиці, Кружлівій. Співпрацював з о. прот. І. Пайкошем. Спільно створили, крім іншого, монументальні сцени з життя святих у нижній церкві у Бардієві та у православної церкви у Стропкові.

Як історик мистецтва В. Лаката працював в МУК у 1966 – 1977 рр., був завідувачем відділом (від 1966 р.) і заступником директора (1973 – 1974). Свої дослідження і статті друкував в Науковому збірнику МУК, в українській пресі Словаччини – газеті «Нове життя», журналах «Дружно вперед» та «Дукля».

Останнє прощання з покійним відбулось 20.2.2024 р. в Домі скорботи у Свиднику.

Вічна йому пам'ять!

-мі-

Сторінки минулого (99)

ВОЙТІВЦІ (ВІЙТІВЦІ) – VOJTOVCE (округ Стропків)

Fotyzhaw (1408), Woythawagasa (1430), Waytwagas (1454), Wojtowce (1773), Vojtovce (1920).; по-мадярськи Vojtóc, Vojtvágása.

Стат.: 1828 – 40 буд., 205 жит., 1869 – 110, 1880 – 101 жит., 1 слов., 17 мад., 3 нім., 76 рус., 4 немовлята; 4 р.-кат., 79 гр.-кат., 18 ізраел.; 1890 – 104 жит., 104 рус.; 8 р.-кат., 85 гр.-кат., 11 ізраел.; 1900 – 106 жит., 7 слов., 99 рус.; 99 гр.-кат., 1 еванг. а.в., 6 ізраел.; 1910 – 94 жит., 1 слов., 3 нім., 90 рус.; 90 гр.-кат., 1 еванг. а.в., 3 ізраел.; 1921 – 18 буд., 99 жит., з т. 99 рус., 99 гр.-кат.; 1930 – 21 буд., 134 жит., 134 рус.; 134 гр.-кат.; 1940 – 143, 1948 – 132, 1950 – 124 жит., 37 слов., 87 рус.; 4 р.-кат., 120 гр.-кат.; 1970 – 154, 1980 – 123, 84 слов., 37 укр., 1 рос.; 1991 – 33 буд. (2 незас.), 121 жит., з т. 77 слов., 36 рус., 7 укр., 1 чех.; 71 правосл., 37 гр.-кат., 4 р.-кат., 6 неврст.; 2001 – 116 жит., 74 слов., 32 рус., 8 укр.; 8 р.-кат., 47 гр.-кат., 56 правосл.; 2011 – 114 жит., 70 слов., 30 рус., 6 укр., 1 чеськ., 7 неврст.; 8 р.-кат., 46 гр.-кат., 51 правосл., 4 без віросп., 5 неврст.; 2021 – 98 жит., 77 слов., 15 рус., 2 укр., 4 неврст.; 9 без віросп., 8 р.-кат., 39 гр.-кат., 35 правосл., 1 буддизм, 1 спец. рух, 5 неврст.

Площа хотара 492 га.

Хотарні назви села, як їх фіксують словацькі довідники: Odrenica, Potok, Pod brehom, Za Kozincom, Salašská, Pod stráňou, Vrchovinka, Čertež, Košariská, Na vrchu, Klin, Nad poliankami, Lieskoviny, Nad brehami, Hrab, Chotárne, Masková rofa, Nad jarkami, Nad Šandrovom, Dolné lúky, Vojtovský vrch, Dolina, Pod Hrabínami, Hrabiny, Mlácky, Hórka, Ondrejnice, Lazy, Glizov, Za jaruhami, Vysoká, Kruh, Vápelník, Kruhy, Grúň, Vyšné lúky, Nad lánom, Šandrov, Za potôčkami, Uhliská, Pod lánom, Ščob, Za Vápelníkom, Nad Odrenicami, Dolinky, Pod lazom, Za poliankami, Nad dolinami, Marčičová, Doliny, Vrch.

Рідкісним явищем буває, аби всі жителі села ще за мадярського панування були однієї національності: в 1880 році з 104 жителів села всі 104 були руської національності (не російської! – прим. ред.).

Я. М. Корабинський в своєму лексиконі сіл Угорщини (1786) наводить дві назви села Vojtóc і Wojtowce, що в ньому проживають руснаки і що вони православні (стор. 841).

В літературі зустрічаємось з різними

написанням назви села: в Списку населених пунктів Лемківщини, в Олексія Лазорика і Федора Ковача – Війтівці, натомість Микола Дуйчак, Микола Мушинка, Світлана Пахомова дають перевагу назві Войтівці. Народна назва села – Воїт'юці. Такий запис народної назви села зустрічаємо в «Атласі українських говорів Східної Словаччини» (1991) Василя Латти.

Ян Бенько доводить заснування села на німецькому праві і разом з Войтівцями (Fotyzhaw) зачисляє ще такі села: Сташківці (Stasskenhaw, в 1410 році Staskenhaw), Гавай (Cherkerhaw, в 1410 році Chenkeuhaw), Мавівці (Makouhaw, Mackonhaw), Березничка (Nová Brizna), Колбівці (Kalbenhaw, Kolbenhaw), Пуцак (Puczagshaw, Putzayhaw), Велькріп (Felkrophaw), Піскорівці (Piskornicz), Петрівці (Petrouicz), Микова (Miglouicz), Гірлівці (Gyglouicz), Голчківці (Holchuk, Holchygh), Гирівці (Gerauich), Кошарівці (Cassarhaw), Дяпалівці (Zapalousche) і частина Мерника.

Ареал розселення української людності – лемків в найзахідній частині етносу пролягав по обидві сторони Карпат – південній, пізніше відомій як Пряшівщина, і північній, відомій до її винищення польськими властями в операції «Вісла» після Другої світової війни як Лемківщина. Імовірно, найменування шолтисів – засновників, управителів чи по-сучасному старостів села – на південному хребті Карпат могло перейматися з Лемківщини чи з інших українських земель, де їх називали вїттами, вїттами (по-польськи wójt), з чого могла б походити назва села Войтівці.

У 13 ст. село було у власності короля. Вперше у документах село згадується 1408 р. як маєток Перені у Стропківському панстві. У дарчих документах село було зареєстроване під німецькою назвою, а отже в ньому могли поселитися і німці. У пізніших документах з 15 століття, однак, воно отримало угорську назву. Як припускає Ф. Уличний, обидві назви виражали той факт, що село було засноване шолтисом Войтом та його підданими: «Oba názvy vyjadřili to, že dedinu založil šoltýš Vojto s poddanými podľa zákupného práva. Po založení dediny vznikol aj ľudový slovenský názov Vojto-vec, Vojtovce aj Vojtkovec. Z názvu Vojtovce bol odvodený maďarizovaný názov Vojtóc. Tieto názvy sa dostali do písomnosti v 16. storočí.» В просторі, в якому проживали руські люди (яких називали також русами) і де домінувала східна церковна культура, ім'я Войто не було в побуті, йо-

го немає і в церковному календарі.

У 1568-1767 рр. Войтівці були власністю панів Петі. У 1598 р. тут було 5 господарських дворів. У 1600 році в селі було п'ять селянських будинків і будинок шолтиса. У 1715 р. тут було 19 господарських дворів, 4 незаселені, був також млин. Як зазначає Ф. Уличний, угорські реєстри 1557 і 1567 років засвідчують присутність у Войтівцях «шолтиских та волоських кріпаків руського походження». У 1715 році у Войтівцях було п'ятнадцять кріпачьких господарств, а в 1720 році – лише вісім.

Від 1767 р. село було маєтком родини Гадик-Баркоці. У 1787 р. село мало 26 домогосподарств і 1768 жителів. Урядовий лексикон поселень Угорщини 1773 року реєструє село як чисто руське. Селяни займалися землеробством, працювали у лісах. Під час Першої світової війни воюючої армії тут похоронили вбитих воїнів. У міжвоєнний період було поширене ткацтво. У листопаді 1944 р. німці підпалили село: згоріли 23 будинки. В 1947 році в Україну переселилось 12 осіб (2 родини). В 1952 р. засновано сільськогосподарську артіль – ЄСГА, яка 1953 р. розпалася, 1959 р. відновлена, у 1965 р. об'єдналася з артіллю в Березничці. В 1953 р. запроваджена електрика, 1959 р. у село почав їздити автобус. Від 1932 р. діти регулярно навчалися у початковій школі.

У 2020 році міністр оборони Словачької Республіки П. Гайдош нагородив село «Пам'ятною медаллю до 75-річчя Словачького національного повстання та закінчення Другої світової війни» як село, спалене під час Другої світової війни.

У 1848 р. побудовано церкву Успенія Пресвятої Богородиці, відремонтована в 1929 році.

Різні джерела засвідчують, що у Войтівцях існувала «церква грецького обряду, дерев'яна, дуже давня за спогадами, збудована нашивдуруч, безсумнівно старанністю поселенців, незаперечно, за участю представників грецького обряду», церква була грецькою з часу її будівництва. А далі додає: «Як через тісноту цього храму, так і через сморід, що посилюється, немає можливості розмістити в ньому латинський вівтар».

Ця церква постійно була філіальна, нею опікується лише священник з Березнички. Духовні потреби греко-католиків останніми роками забезпечували священники з Березнички – Йосиф Михаліч, Роберт Кролак і Ян Сенай.

У 1993 році побудовано православну церкву Пресвятої Богородиці, священник – прот., доц. д-р Мирослав Жулина, PhD.

-мі-

Бібліотеки в Пряшеві та Свиднику отримують нове внутрішнє обладнання

У двох бібліотеках Пряшівського самоврядного краю (ПСК) з'являться нові стелажі, письмові столи та столи. Вони будуть профінансовані за рахунок субсидії Фонду підтримки мистецтва. Пряшівський самоврядний край виділить 35 тисяч євро.

Дві регіональні бібліотеки Пряшівського самоврядного краю (ПСК) отримують нове внутрішнє обладнання. Участь у проєктах в рамках конкурсу Фонду підтримки мистецтва схвалили крайові депутати на засіданні ради в понеділок (12.2.). Таким чином, нові стелажі можуть очікувати Піддуклянська бібліотека у Свиднику та Крайову бібліотеку ім. П. О. Гведдослава в Пряшеві.

Загальна сума затвердженого безповоротного фінансового внеску (NFP) у проєктних планах становить понад 173 тис. євро. Співфінансування Пря-

шівського самоврядного краю як засновника становить понад 35 тис. євро.

Проєкт Піддуклянської бібліотеки в Свиднику під назвою «Дитячий відділ – простір знань і мудрості» отримав дотацію від Фонду сприяння мистецтву в розмірі понад 58 тис. євро, в той час як ПСК повинен взяти участь у проєкті з сумою понад 15 тис. євро.

В рамках повного оновлення інтер'єру надземного поверху бібліотеки будуть встановлені такі предмети інтер'єру, як бібліотечні стелажі, стелаж з вбудованими лавками, стелаж з інтегрованими сидіннями для дітей, стелаж і телевізійна стінка, стільці та столи для зберігання. Проєкт сприятиме модернізації приміщення, підвищенню комфорту, естетизації інтер'єру та збереженню бібліотечного фонду.

Також крайова бібліотека

ім. Р. О. Гведдослава в Пряшеві розраховує на нове обладнання свого приміщення. В рамках проєкту «Бібліотека для всіх» вона планує придбати нові металеві односторонні книжкові стелажі, столи бібліотекаря на три робочих місця, нетипові металеві робочі столи, модульний підум та пулт для бібліотекаря при вході до бібліотеки.

Бібліотека отримала безповоротний фінансовий внесок у розмірі 80 тисяч євро від Фонду сприяння розвитку мистецтв. Очікується, що жупа зробить внесок у цей проєкт понад 20 тисяч євро. Відремонтоване приміщення буде використовуватися для проведення культурних, освітніх та мистецьких акцій і виставок, а також для громадських акцій і читального залу для широкої читачької аудиторії.

Леа ЛЕГОТСЬКА, ПСК.

Календар

2.3.1824 р. – народився чеський композитор Бедржх Сметана (200). Помер 12.5.1884 р.

4.3.1949 р. – народився український композитор і поет Володимир Івасюк (75). Герой України (2009, по смертю). Точна дата смерті Івасюка невідома (ймовірно, 24/27 квітня 1979 р. 18 травня 1979 р. тіло Володимира Івасюка випадково знайдене повшеним в Брюховицькому лісі під Львовом).

5.3.1819 р. – народився в Чертіжному церковний діяч, католицький єпископ в Кошицях Іван Перґер (205). Помер 5.4.1876 р. Його батько – спочатку офіцер цісарської армії, згодом урядовець. Іван Перґер навчався в гімназії в Ужгороді, згодом вивчав богослов'я в угорських школах, в 1868 р. став кошицьким єпископом, папським асесором і римським графом.

7.3.1799 р. – народився чеський поет Франтішек Ладислав Челаковський (225). Помер 5.8.1852 р.

8.3.1169 р. – володимиро-суздальський князь Андрій Боголюбський зруйнував Київ (855).

9.3.1814 р. – народився в с. Моринці на Черкащині український поет, художник, мислитель Тарас Григорович Шевченко (210). Помер 10.3.1861 р.

12.3.1919 р. – народилася в Красному Броді педагог, колишня вчителька гімназії з українською мовою навчання в Пряшеві Ганна Крайняк (105). Померла 7.1.2006 р. в Кошицях.

13.3.1949 р. – помер церковний та культурно-освітній діяч, ієромонах монастиря в Ладомировій Костянтин Струве (монаше ім'я Сава) (75). Народився 11.10.1900 р. в Петербурзі.

14.3.1879 р. – народився фізик Альберт Ейнштейн (145). Помер 18.4.1955 р.

14.3.1724 р. – помер педагог, письменник, декан філософського факультету Віттенберзького університету (Німеччина) Юрій Михаеліс (300). Народився 1640 року в Камійонці Старолубовнянського округу.

14.3.1929 р. – народився у Вишній Яблїнці педагог, колишній директор Снинської одинадцятирічки Іван Гузанін (95).

15.3.1939 р. – проголошено в Хусті самостійну Карпатську Україну (85).

16.3.1859 р. – народився в Петербурзі дослідник історії Закарпаття Олексій Петров (165). Помер 5.1.1932 р. в Празі.

16.3.1914 р. – народилася у Варшаві колишня актриса Пряшівського УНТ, голосовий педагог ПУНА Гелена Квасник-Розгієвич (110). Померла 9.9.1977 р. в м. Тепліца (Чехія).

16.3.1939 р. – народився в Лютині педагог, культурно-освітній працівник, учитель у Легнаві і Лютині Франтішек Грабчак (85).

17.3.1874 р. – народився на Закарпатті громадсько-політичний і державний діяч Закарпаття Августин Волошин (150). Помер у московській Бутирській в'язниці 19.7.1945 р.

18.3.1894 р. – народилася на Галичині педагог, вчителька шкіл в Ублї, Гуменному та Снинї Іларія Кульчицька (130). Померла 29.7.1962 р. в Снинї.

21.3.1929 р. – народилася в Орябині педагог, колишня вчителька основних шкіл в Меджибрїдї, Великому Липнику, Странянах та в Пряшеві Катерина Мацала (95).

22.3.1944 р. – помер у Збою казкар Михайло Пустай (80). Народився 1858 року в Збїї Снинського округу.

25.3.1904 р. – народився в Гостовицях учитель, музикант, режисер Олексій Сухий (120). Помер 22.12.1950 р. в Гуменному.

26.3.1909 р. – помер український культурно-освітній діяч, письменник, композитор, історик Микола Аркас (115). Народився 7 січня 1853 р.

27.3.1899 р. – помер у Чертіжному поет, фольклорист, публіцист Юлія Ставровський-Попрадов (125). Народився 18.1.1850 р. в Сулинї Старолубовнянського округу.

27.3.1664 р. – поляки розстріляли гетьмана Війська Запорозького Івана Виговського (360). Народився близько 1608 р.

27.3.1889 р. – народився в Шеметківцях церковний діяч Олексій Чабиняк (135). Помер 18.4.1961 р. у Висланці Старолубовнянського округу.

27.3.1939 р. – народилася у Спиській Новій Весї колишня працівниця Інституту експериментальної фітопатології та ентомології Словацької академії наук, доктор біологічних наук Габрієла Шутяк (85).

28.3.1919 р. – народився в Меджилабірцях педагог, художник Юліус Мушка (105). Помер 10.01.2013 р. в Пряшеві.

НОВЕ ЖИТТЯ

NOVE ŽYTĽA KULT MINOR

Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Ročník 74. Šéfredaktor Miroslav Iljuk. Adresa redakcie: Janka Borodáča 5, 081 08 Prešov. Tel. 051/7733 707, e-mail: novezytta@nextra.sk. Náklad: 500 ks. Ročné predplatné 12,50 € Štvrťročné predplatné 3,125 € Objednávky na predplatné prijíma každá pošta a doručovateľ Slovenskej pošty, alebo e-mail: predplatne@slposta.sk. Objednávky do zahraničia vybavuje: Slovenská pošta, a.s.. Stredisko predplatného tlačie. Uzbecká 4, P. O. Box 164, 820 14 Bratislava 214, e-mail: zahranična.tlac@slposta.sk. Objednávky na predplatné do zahraničia prijíma: SLOVART G.T.G., spol. s r.o., Krupinská 4, P. O. Box 152, 852 99 Bratislava, e-mail: info@slvart-gtg.sk. Počitacová sadzba NITECH s.r.o., Prešov, Tlačí Grafotlač, Prešov. Ev. číslo EV 3301/09. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín.

НОВЕ ЖИТТЯ

Видає Союз русинів-українців СР. Рік видання 74. Головний редактор Мирослав Ілюк. Адреса редакції та адміністрації: 081 08 Пряшів, Янка Бородача, 5. Телефон 051/7733 707, e-mail: novezytta@nextra.sk. Рукописи і фотографії повертаються на просбуб автора. Редакція залишає за собою право скорочувати статті. Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди і не обов'язково збігаються з поглядами редакції.

Видає Союз русинів-українців СР.

Рік видання 74. Головний редактор Мирослав Ілюк. Адреса редакції та адміністрації: 081 08 Пряшів, Янка Бородача, 5. Телефон 051/7733 707, e-mail: novezytta@nextra.sk. Рукописи і фотографії повертаються на просбуб автора. Редакція залишає за собою право скорочувати статті. Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди і не обов'язково збігаються з поглядами редакції.